

♥ Куклата наречена Грижа

by 67A » Sat Dec 24, 2011 6:37 am

Сестра Аркансил (копирайт)

Посвещава се на едно момиченце, което беше написало на коледната си звезда-пожелание, че иска боички и платно, и ако може - албумче с коте.

Куклата наречена Грижа

На Северния Полус беше настанала почти тишина, ако не броим потропването на място на нетърпеливите елени. От групата на Дядо Мраз бяха останали няколко стари-прастари елфи, които не напуснаха полюса цяла година и сега правеха последен оглед на огромната шейна натоварена с подаръци. Останалите елфи се бяха завърнали по техните си места в най-различни части на света да празнуват със семействата си.

Фабриката за играчки и бисквити беше затворена. Двата дракона бяха изпили своите празнични цистерни с мляко и блажено спяха, сънувайки своите шоколадови и ванилени сънища, които обезателно включваха бисквитки. Машините също бяха заспали, след като елфите бяха изчистили и смазали всички бурмички, оси и зъбни колела. Нямаше повече глазура, нямаше и празни кутии, свършили бяха панделките и лепенките. Куклите също си бяха заминали при техните си деца, за да посрешнат заедно с тях тазгодишното попълнение от играчки и да помогнат на новите кукли да се почувстват у дома си.

Дядо Мраз закопчаваше последните копчета на дебелия си кожух и бодро крачеше по коридора с червените си ботуши. До него ситнеше един елф, който беше толкова стар, че дори и Дядо Мраз не помнеше той откога беше в пощенския клон. Елфът носеше шапка с козирка и пощальонска униформа, които някога може и да му бяха били по мярка, но сега висяха на неговата кльощава фигура като костюм на закачалка. Шапката все се опитваше да се плъзне, но я спираха две огромни триъгълни уши, по които стърчаха снопчета посивели косми.

- Напълно съм сигурен, че чакаме още едно послание! – за стотен път повтаряше елфът.
- Но ти сам видя, проверихме всички ъгли! Няма писмо, което да е дошло и да не е било обработено!
- Чувства сърцето ми, има нещо! – кахъреше се пощенският елф.
- Е, значи ще се наложи да остане за догодина. Аз тръгвам след минута и шейната е натоварена. – Дядо Мраз отвори вратата и погледна към лъскавата червена шейна. Нощта беше ясна, вятърът беше стихнал и той можеше само да се радва на предстоящото пътуване.

Елените безпокойно запръхтяха. В далечината се виждаше нещо, което приличаше на забързана вихрушка. Може би не особено забързана, но явно се насочваше към тях.

- Нали ви казах! – възкликна пощенският елф. – Ето го, поразникът му с поразник!
- Кой е това? – сбърчи чело Дядо Мраз.
- Това е Хуанито, пощенски орел, всъщност, беше Хуанито вече не помня кога, тогава беше малко орле и идваше с дядо си, сега сигурно е Хуан.

Наистина в облака сняг имаше огромен орел. Но явно времето, когато е бил Хуанито, беше минало отдавна, защото това беше стара, проскубана птица, която дишаше на пресекулки. Той махаше тежко с криле и личеше, че е на края на силите си. Дядо Мраз потупа елените си успокояващо и се запъти да посрещне късния гост.

Орелът кацна, залитна, но се изправи на крака и погледна умолително елфа. Старият пощальон се доближи и се огледа за писмо, но такова нямаше. Той поглади птицата по главата и орелът се закашля. Изпод крилото му изскочи миниатюрна кукличка, не по-голяма от кибритена клечка!

- Добър вечер! – пропя тя с тъничко гласче. Възрастните елфи се скупчиха наоколо. – Толкова се радвам, че успяхме да долетим навреме!
- Вие коя сте, млада госпожице? – попита учуден Дядо Мраз.
- Аз съм куклата Грижа, - направи реверанс малката, като се опитваше да не трепери от студ.
- И какво ви води насам, госпожице Грижа? – попита добрият старец, сваляйки ръкавицата си. Той взе гостенката на дланта си. – Не искам да звуча невежливо, но след минута ще започна да закъснявам.
- Аз толкова искам моето Малко Момиченце да получи подарък! – почти заплака кукличката.
- Но защо Малкото Момиченце не изпрати писмо навреме? Всички пощенски орли отдавна дойдоха и си отидоха!
- То не може да пише, Дядо Мраз, там, където то живее, няма училище.
- Можеше да го нарисува, и така става.
- Няма с какво да го нарисува, а и няма на какво да го нарисува. В тяхното селце няма моливи, защото никой не може да пише. Само докторката, която идва понякога, тя носи един голям червен молив и с него отбелязва разни работи. Тя е добра докторка, и разказва интересни неща. Освен това даде на Малкото Момиченце едни розови бонбони и вече не го боли коремче. То иска като порасне, да стане докторка и да има толкова бонбони, че никой де не го боли коремчето!
- А дотогава какво иска? – Дядо Мраз се опита незабележимо да погледне часовника си.
- Моливи, няколко молива, ама не само за него, всички деца ще могат да рисуват. И ако може – една истинска кукла, като на бележника на докторката! Аз мога да я нарисувам!
- Няма време за рисуване! – въздъхна Дядо Мраз. – Скачай в наушника ми, ще ми я разкажеш по пътя. Момчета, вие нахранете Хуан и го сложете да се стопли, Коледа е, ще празнува с нас! А ние с Малката Госпожица Грижа ще отидем да занесем подаръците!

Летенето не отне кой знае колко време, защото първото място за подаръци беше на Сахалин, а това по мерките на елените си беше направо в задния двор. Но Малката Госпожица Грижа вече беше разказала на Дядо Мраз каква точно кукла беше видяло нейното Малко Момиченце. В шейната имаше стотици такива кукли, но всички те бяха опаковани и надписани от грижовните елфи. Куклите не се появяваха просто така, елфите бяха работили упорито, бяха учили куклите да танцуват и да говорят езиците на Малките Момиченца, при които отиваха. За да получат такава точно кукла, момиченцата трябваше да са били изключително добри. Първите такива кукли заемаха местата си под елхите в Австралия и с всяка измината минута шейната олекваше. Колкото по-лека ставаше шейната, толкова по-тежко му ставаше на Дядо Мраз. Дали да остави някое много добро момиченце без кукла или да разстрои Малката Госпожица Грижа и нейното Малко Момиченце? Докато прелиташе над Канада, той взе решение. От един малчуган взе назаем една кутия моливи и блокче рисуваелна хартия – и без това той не беше слушал особено след като изпрати писмото си по северния елен. После свери списъка си с останалите кукли. Беше трудно да реши от кого да вземе назаем – всички бяха чудесни деца. И тогава той погледна кое е най-щастливото от тези момиченца – което си има семейство, приятели, училище, добро здраве и талант. А най-вече – кое от тези момиченца има най-добро сърце. Оказа се, че става въпрос за едно и също момиченце! Тогава той се усмихна, защото знаеше, че това момиченце по-скоро би се зарадвало, отколкото да се огорчи, че неговата кукла е донесла щастие на едно бедно Малко Момиченце, което дори не може да чете и пише, защото няма училище и няма книжки. Пък и това беше само назаем!

Добрият старец кацна до разнебитената колиба на Малкото Момиченце на Госпожица Грижа. Елените се опасяваха, че къщичката от глина и царевична шума няма да издържи дори тежестта на празната шейна. Дядо Мраз се огледа за комин, но такъв нямаше, огнището димеше направо в отвора на тавана. Малката Госпожица Грижа се спусна от наушника, в който беше обиколила цялата Земя, мина по мустака на Дядо Мраз и го целуна по носа. Той много внимаваше да не кихне, защото нейната рокля от стар чувал за ориз гъделичкаше.

- Благодаря, хиляда благодарности за всичко! Моето Малко Момиченце сега вече ще може да ти напише истинско писмо догодина, или поне да ти нарисува! – смееше се Госпожица Грижа. Старият човек внимателно свали етикетчетата и ги прибра в джоба си. Той надписа направо върху хартията името на Малкото Момиченце, което спеше върху дървеното си креватче със сламеник. После помогна на Госпожица Грижа да се скрие в една фльонга и забърза към елените си.

Коледната трапеза беше весела, имаше всякакви вкуснотии според идеите на елфите кое е най-вкусно, за Хуан беше изпечена допълнителна коледна пуйка, а Дядо Мраз получи специални благопожелания. Но той нещо беше угрижен. Старият пощенски елф му донесе неговото любимо портокалово желе и попита дали нещо не се е случило. Така старите елфи разбраха за решението в движение и одобрително закимаха. Дядо Мраз гребна една лъжичка от желето си и го остави.

Въздъхна, облече си работната манта и слезе при драконите. Заедно с него се спуснаха в работилницата и старите елфи. Дори и да изстинеше, на какаото нищо нямаше да му стане! Събудиха Шоколадовия Дракон и запретнаха ръкави.

След няколко дни почивка и добра храна, орелът Хуан беше окрепнал. Той пое обратно в една безлунна нощ, защото му предстоеше да свърши две поръчки на Дядо Мраз. Над Канада той спря за малко да достави една кутия с моливи. Малко след това той кацна и почука на един прозорец. Отвори му една малко сърдита Златна Рибка и той набързо ѝ разказа какво се беше случило с подаръка на нейното Малко Момиченце. Остави куклата, която Дядо Мраз собственооръчно беше направил, и помоли Златната Рибка да поднесе извиненията му за закъснението, а също да обясни защо се е наложило. Рибката обеща тържествено и дори му помаха с плавниче, а Хуан продължи нататък към страната, в което живееше Малкото Момиченце на Малката Госпожица Грижа.

Какво се случи по-нататък? Ами фотографията на орел с пуешки кокъл в ноктите до ден днешен краси кухнята на Северния Полус. Златната Рибка разказа на нейното Малко Момиченце за онази страна, в която има кукли, на които можеш да разкажеш за тъгите и неволите, и те ще направят всичко възможно да ти помогнат. А какво стана с моливите е тема на друга приказка.